

Huomasin lauantaina nettiautosta uuden Volvo Amazonin myynti-ilmoituksen. Vuosimallia 67, viininpunainen ja kuvista päätellen alkuperäinen sisustus. Ei missään nimessä virheetön, mutta ryhdikäs ja osiltaan melko täydellinen. Soitin myyjälle. - Sulla oli netissä Amazon myynnissä? - Joo, on se vieläkin. - Asun tässä lähellä. Voisin tulla sitä katsomaan, jos sopii. - Tule vaan. Mutta tänään ei passaa. Mulla on yhden muusikkokaverin viiskymppiset illalla. Ne on yleensä aika kosteita juhlia. Ei mitään kauheata ryyppäämistä, mutta kyllä siinä kaljaa juodaan ihan reippaalla otteella. Oletkos itse musiikkimiehiä? - En varsinaisesti. Kuuntelen kyllä, mutta muuten enemmänkin urheiluporukoissa pyörinyt. Niin olisin vaan kiinnostunut tulla katsomaan Volvoa, kun itsellä on ollut samanlainen, saman vuotinen ja samalla tekniikalla. - Joo, tule vaikka huomenna. Ei ihan aamusta, mutta sanotaanko puolenpäivän jälkeen. Mää en kovin paljoa tuosta autosta ymmärrä. Se tuli vähän sattumalta mulle ja ihan siisti pelihän se on. - No jos soitan vielä huomenna iltapäivästä? - Näin tehdään. Myyjä asui reilun kilometrin päässä, joten päätin kävellä. Asuinalue oli tuttu, mutta kyseinen talo ei ollut kiinnittänyt huomiota. Vaalea rintamamiestalo oli 90-luvulla remontoitu. Katto oli uudempi, uusittu paikallisen firman aggressiivisen myyntikierroksen seurauksena samoin kuin joka toiseen taloon tällä alueella. Pihapiirissä riitti paviljonkia, terassia ja grillipaikkaa. Mikään rakennelma ei ollut virheettömästi suorassa, vaan näytti tehdyltä käytettäväksi, ei näytettäväksi. Myyjä oli pihalla vastassa. Viisissäkymmenissä oleva kokofarkkuasuun pukeutunut hoikka mies poltti tupakkaa puolipitkät hiukset päätä myöten taaksepäin harottuna, niin kutsuttu vesiletti. Amazon oli parkissa samalla paikalla kuin ilmoituksen kuvissa. Kuvat ovat yleensä totuutta kaunistelevia, niin tässäkin tapauksessa. Ei kuitenkaan merkittävästi lavastettuja. - Se olis semmoinen peli. Kone käy nätisti. Ja kori on ryhdissään. - Onhan Amazonit aina komeita. Niin oliko tämä sulla ollut pitkäänkin? - Ei kun yks muusikkokaveri myi, se oli sen naisen appiukon tai sedän ehkä. Ei olis halunnut millään luopua. Ei kai tällaisesta helmestä. Näitä ei enää juuri näe, mutta osia saa hyvin. Hyvä harrastusauto siinä mielessä, mutta en mää ehdi, kun on tuota soittohommaa. Niin sää et ole musiikkimiehiä vai? - En varsinaisesti. Kyllä kuunnella tykkään, etupäässä suomalaista. - Suomalaista minäkin, etupäässä. Totta kai ulkomaiset klassikot, Gary Moore ja Whitesnake. Mites Agents, Hurriganes, Rautavaara? - Agents noista on tutuinta. Ja Topi Sorsakoski muutenkin on hyvä. - Seppo oli hieno mies, parhaat lähtee aina ekoina. - Vai oliko se Pekka Tammilehto, Topi siis? - Sanoinko mää Seppo? Siis Pekka Pekka, Seppo on sen veli. Vittu, äijähän tietää jotain musiikista. Mies laittoi avainta virtalukkoon, muttei saanut sitä sopimaan. Pyysin saada koittaa. Huomasin hänen koittaneen väärällä, ovien lukkoihin käyvällä avaimella. Käynnistysavain oli samassa nipussa. Auto hörähti käyntiin ja kävi aika isoilla kierroksilla. - Joo, mää en noista avaimista tiedä mitään. Kerran oon heittänyt tällä pienen lenkin ja hyvin pelas. Mutta sää varmaan tiedät tästä enemmän, jos sulla on tämmöinen ollutkin. Kattele ihan kaikessa rauhassa. Mää vedän vielä yhden pöllin. Normaalisti kestää aski neljä päivää, mutta pikku kankkusissa tulee vedettyä enemmän. Sää et varmaan polta, niin en viitti edes tarjota. Kiersin auton velvollisuudesta kertaalleen. Tyypillinen yksilö. Pällemaalattu jokunen vuosi sitten, tiivisteitä ei oltu viitsitty irrottaa maalaamisen tieltä, eikä pohjia tehdä huolella. Lokarin kaaret olivat jo rakoilla. Alkuperäisen sivupeilin tilalla oli uudehko muovinen, puskurin kävyt puuttuivat ja kuskin puolen oven ja lokasuojan sauman irvistely viittasi kolarointiin. Kaiken kaikkiaan 50-vuotiaan auton kunto ja hintapyyntö oli kuta kuinkin linjassa. - Semmonen peli. Ihan perussiisti, mutta ei taida olla minua varten. Enemmänkin tuln kiinnostuksesta. Kyllä toi pitäisi saada myytyä, kun vaan oikee ostaja sattuu kohdalle. - Niin ja ei toi tossa päättään poraa. Mutta otatko kahvia? - No jos sattuu valmiina olemaan niin voisihan kupillisen ottaa. Mies ohjasi sisälle taloon. Ihmettelin, miksi vastasin kysymykseen myöntävästi.

Jotenkin mies kysyi sen tarkoittamatta sitä retoriseksi, halusi oikeasti tarjota. Talo oli sisältä juuri sellainen kuin ulkoa saattoi päätellä. Remontoitu joskus tuskin ammattikirvesmiehen toimesta. Sisustus alan termein salliva, välittäjä kutsuisi perussiistiksi, jota voi muuttaa omaan mieleen sopivaksi. Tunnelma kaikin tavoin leppoisa ja tavaraa oli paljon. Mies meni keittiöön, missä kahvinpurut oli valmiina purkissa ja vesi tuli valmiina johdosta. Keskivertoa taitavammin hyräillen mies laittoi kahvin tippumaan. - Käytätkö maitoa, sokeria ei urheilijat tietenkään käytä. - Voin ottaa molempia, jos on. Maitoa voi ainakin laittaa. - Vittu onkohan sitä? Ei näytä olevan kun jotain ruokakermaa. Kävisköhän tämä? - Näyttää olevan sipulilla ja pekonilla maustettua, menee ehkä paremmin ilman. Isoon kuppiin kaadettu kahvi ei ollut laihaa eikä kylmää, lähellä kiehumispistettään. Kestää kauan, että on juomakelpoista. Mies alkoi esitellä taloa. - Kaikki laitettiin silloin kun muutettiin. Purettiin kaikki runkoa myöten. Tai siis runko jätettiin. Ja katoille ei tarvinnut tehdä mitään. Mutta laminaatti ja keittiö ja sähköjä. Exän veli on sähkömies. Ja hyvä basisti, tai ihan ok. Soittelee omaksi ilokseen lähinnä, vaikka oon kysellyt sitä joskus tuuraajaksi, kun on vakimies ollut kipeenä. Tai hirttänyt ryyppy päälle. Ei se koskaan lähde, kun ei oo kuulemma tarpeeksi hyvä. Vittu sillä mitään väliä ole, ei ne humalaiset kuule vaikka soittaisit kuinka päin persettä. Ei sillä, kyllä me hyvin soitetaan, ammattimiehiä joka jätäk. Tuleppas kattoon. Kävelin miehen perässä olohuoneeseen. Sisustus oli kuin osto- ja myyntiliikkeestä. Kirjahyllyssä tietosanakirjasarja, metri dvd- ja kaksi cd-levyjä, thaimaalainen heiluttava kissa, sähköurut, papukaijan häkki, seinällä valaistu olutmainos ja peura-aiheinen kangas. Lisäksi käyttökeramiikkaa, jonka pohjasta ei piippuleimaa löytäisi. - Tiedätkö mikä tämä on? - Onko toi semmonen mitä raavitaan tikulla? - Ei, kun tämä on soitin, guiro. Tätä pintaa pitkin vedetään tikulla ja kuuluu makee ääni. Ja katos tätä. Sää oot niin juniori, ettet tiedä tätäkään. - Kumipamppu. - Nokialainen. Tällä kun hivauttaa niin menee reisiluu poikki. - Jaa lyöjältä? - Ja tämä on taksimittari. Tuonne laitettiin vaan mittarin vaijeri ja tuosta valittiin montako henkeä ja alkumaksun suuruus. Täysin toimiva peli, voi laittaa suoraan kiinni. - Ei taida olla mulle käyttöä, ei ole taksilupaakaan. - Eikä nämä ole myynnissä, vaikka kyllä näistä hyvät rahat saisi. Mulla on tässä vaan pieni osa kampeista. Ulkovarasto on ihan täynnä roinaa ja arvokastakin. On tullut saatua kaikenlaista kamaa. Kaverit tuovat aina mulle, kun tietää, että osaan sitä arvostaa. Ennen osattiin tehdä kunnollista, nykyään kaikki on ihan täyttä paskaa, musiikki nyt varsinkin. Ennen naisetkin näytti naisilta. Nykyään on kaikki on jotenkin helvetin kummallisia, mutta ei toki kaikki. Onhan vanha ämmä aina vanha ämmä ja nuori nuori. Ja kyllä vanha ämmä osaa olla kamala. Mennäns käymään tuolla. Laitoin kengät jalkaan ja menin perässä pihalle. Kahvi oli vieläkin 80 asteista. Mies sytytti tupakan ja meni ulkorakennuksen luo. Rakennus oli l-kirjaimen muotoinen, konesaumakatto jalkaränneillä ja koristeelliset ikkunanpuitteet. Luonnonkiviperusta viittasi 30-luvun hirsirakennukseen. - Tää taitaakin olla vanhempi kun tuo itse talo, komea rakennus kyllä. - Joo, mutta kohta näet jotain, mitä et oo poika ennen nähnyt. Astuin miehen perässä keskimmäisestä ovesta sisään saunaan. Tila oli iso, seinillä tummuneet sormipaneelit ja lattia betonipinnalla. Nurkassa iso jatkuvalämmitteinen kiuas ja takaseinällä kulmittain uudemmat lauteet. - No? - On kyllä hieno. Varmaan hyvät lölyt, kun on iso tila. Kiukaan pinta on alalaudetta alempana ja kun istuu, niin pään päälle jää vielä puoli metriä tilaa. Ei lyö löly liian äkäisesti. - No ei kun noi lauteet! - On komeet, onko hiljan uusittu? Ootko itse tehnyt? - Ei kun sain ne. Arvaa kenen? - En kyllä pysty arvaan. - Arvaa? - No olisko sen sähkörin? - Kenen vitun sähkörin? Jaa sen lankomiehen, ei tosiaan. Arvaa? - Aika vaikea tästä arvata. Topi Sorsakosken? - Lähelle meni. Kikan. - Kenen? - No Kikan, laulaja. Sukkula veenukseen ja Apinamies. Ne on kyllä sen paskimmat biisit, mutta tiedät varmaan laulajan. - Joo tiedän joo. Asuikos hän Tampereella? Oletko soittanut Kikan bändissä?

- En. Kaveri soitti ja kysy, että tarvitsenko lauteita. No en tarvinnut, mutta se sano, että ne on Kikan lauteet. Se teki remppaa ja ne olisi mennyt roskalavalle. No totta helvetissä hain ne tänne. Lankomiehen kanssa laitettiin ne tuohon ja sopi kun nyrkki silmään. Tai jotain se lankomies hitsaili ja rälläköi noita runkoja ja nysväsi. Se tykkää tehdä kaikki ihan millilleen, mua ei kiinnosta semmoinen, kun olen enempi taiteilija. Mutta mieti, tuossa on Kikka saunonut tanssityttöjen kanssa. Alasti. Et mene haisteleen penkkejä, tai ei ne kyllä miltään haise, jätkien kanssa haisteltiin niitä. Eikä tosiaankaan pesty, sehän olisi pilannut kaikki. - Ei tietenkään. Komeat on kyllä. Rosteriset rungot. Oliko lankomiehellä Tig-vehkeet? - Mitkä? - Sellaiset millä pystyy hitsaan ruostumatonta terästä? - Vitustako minä tiedän? Kai vissiin, mää olin keikalla kun se noita teki. No, tuossa ne nyt ainakin on paikallaan. Ei ole kuule joka pojalla Kikan lauteita, hä? Mutta tuon oven takana on the place to be. Mies avasi oven, joka johti matalahkoon huoneeseen. Lattia notkui jalkojen alla, muovimattoa ei saisi koskaan laittaa tällaiseen kohteeseen, lahoittaa lattiavasat. Kymmenen neliön tilassa oli kolmiruutuinen ikkuna takaseinällä ja sen edustalla vahvistin sekä basso tai kitara telineessä. Oikealla seinustalla kirjahylly piukassa lp-levyjä, hyllyn vieressä rumpusetti. Vastakkaisella puolella Porin Matti. Seiniä peitti vanhat ja uudemmat bändi- tai paremminkin yhtyejulisteet. Myyjän tunnisti takarivistä viiksistä, vaikka näyttikin muuten nuoremmalta. Takanurkassa oli oviaukko, josta pääsi pieneen kamariin. Baaritiski oli viistottain, tummaa puuta, selvästi vanha ja patinoitunut. Näki, että tekemiseen oli käytetty aikaa. Liitokset oli tapitettu, eikä yhtään ruuvin kantaa näkynyt. Tiskin takana oli jääkaappi, ylätiskistä riippui monenlaisia tuoppeja. Tiskillä oli vanhat pienet Karhun frotee-pyyhkeet ja paksuja nippuja tuopinalusia. Kaikki oli siistissä järjestyksessä. - No? Kyllähän muusikoilla pitää olla oma baari. Arvaa, onko ollut käytössä? Täällä on soitettu enemmän musiikkia kun sulla on ikää. Ja hyvää musiikkia. Et varmaan usko, mutta täällä on saunonut ja ryypännyt sellaisia nimiä, etten viitsi edes kertoa. Suomen eturivin artisteja. Jos nämä seinät osaisi puhua, niillä olisi aika paljon tarinaa, mikä saattaisi kiinnostaa Seiskan toimittajia. - No ihan varmasti. On kyllä hieno paikka, tosi tunnelmallinen. Täällä varmaan kalja maistuu. Tarkoitin siis, että hyvä tunnelma, autenttinen. - Otatko? - Mitä? - Että otatko kaljan? - En kiitos, täytyy mennä vahtiin lapsia, kun vaimo lähtee lenkille. Sillä on tänään tv kova. Siis tasavauhtinen kova, eli juostaan normaalia pk-vauhtia selvästi lujempaa ja tietysti kovemmilla sykkeillä. - Joo ei kiinnosta, sori vaan. Mutta on täällä kyllä ryypätty, liikaakin joskus suoraan sanottuna. Varsinkin naapurin ukon kanssa aina innostuttiin. Se kun ei enää loppuaikoina ollut töissä. Hyvä äijä, viimeisen päälle, mutta juoppo. Koskaan ei rähjännyt kenellekään, hieno luonne, vaikkei ollutkaan musiikkimiehiä. Sen kanssa on tullut parannettua maailmaa satoja iltoja tai tuhansia. Ja saunottu ja otettu kuppia. Ihan vaan kaksin, miesporukalla. Muttei me mitään homoja olla. Ethän sääkään ole homo? - En ainakaan tietääkseni. Mulla on vaimo ja kaksi lasta, tyttö ja poika. Tyttö on kuusi ja poika kolme. Tyttö on eskarissa ja menee syksyllä kouluun. Se osaa jo lukea, oppi jo viiden vanhana. - Mulla ei siis oo mitään niitä vastaan, mutta en vaan itse tykkää. - Jaa lapsista? - Ei kun homoista. Tiedätkö muuten, mikä oli ihme juttu? Naapurin koira, Pimpsa, tai Bimba se oli, mutta Pimpsaksi sitä sanottiin. Niin se ei haukkunut ollenkaan muuten, mutta joka jumalan kerta, kun oltiin naapurin kanssa otettu vähän olutta, niin se rupesi seuraavana aamuna seitsemältä haukkumaan. Joka jumalan kerta. Mutta tiedätkö mitä? Kun naapurin ukko kuoli viime keväänä, Pimpsa lopetti haukkumisen ihan vallan. Ei kertaakaan sen jälkeen haukkunut. Ennen, kun aina olin herännyt Pimpsan haukkumiseen, niin sitten aloin herätä siihen, kun se ei haukkunut. Ja kaks viikkoa isännän kuoleamisen jälkeen kuoli Pimpsa. Terve koira, kuusvuotias sekarotuinen. Sillä oli niin ikävä, että se meni isännän perässä. Ja on meinaan ihan tosi juttu. - On henkimaailman asiat joskus ihmeellisiä. Kuoliko se alkoholiin? -

Jaa Pimpsa? - Ei kun isäntä? Tai eihän se minulle kuulu. - Juu viina vei. Mutta mikäköhän siinä on, että kaikista mukavimmat tyypit on aina viinalle persoja? On toki ihan mulkkujakin alkoholisteja, mutta melkein kaikki hienoimmat luonteet on niitä, jotka ei sylje kuppiin. Muusikoistakin melkein kaikki on juonut itsensä hengiltä tai ainakin lähelle. Osa on lopettanut vasta sitten kun on maksa tai sisuskalut poksahdamassa. Kyllä muakin voi alkoholistiksi sanoa, voin nostaa käden pystyyn. Mutta aina oon hommani hoitanut, enkä ole ketään satuttanut tai loukannut. Mitä nyt kännipäiten on joskus riitoja ollut, totta kai. Mutta kaikki on sovittu. Ja kyllä totta puhuen kaikista hienoimmat soittoasetit ja keikat ja keskustelut on ollut pienissä känneissä. Ei missään kaatokunnossa, vaan pienissä. Kyllä se aika helvetin vieraalta ajatukselta tuntuisi, että täällä saunottaisiin ja soiteltaisiin selvin päin. Eikä suomalainen mies suostu puhumaan mistään vähääkään henkevämmästä, ellei ota pikkusen rohkaisua. Sitten parin napsun jälkeen kerrotaan kaikki huolet ja murheet ja porataan yhdessä. Ja se on ihan helvetin terapeutista. Ja huomattavasti halvempaa, kun että maksaisi jollekin puoskarille sata euroa puolen tunnin lässytyksestä, jonka lopputuloksena todetaan kaiken johtuvan huonosta isäsuhteesta tai jotain muuta paskaa. Mun pitäisi alkaa itse terapeutiksi. Tähän pihariviin vastaanotto. Heti alkuun muki kouraan, vaatteet pois ja saunaan. Kolmen tunnin päästä olisi hommat taas jiirissä ja korkeintaan aamulla pikku kohmelo. Eikä mun tarvisi laskuttaa, kun vaikka viiskymppiä tunnilta plus viinat. Ja käteismaksu, verottajalle en anna vapaaehtoisesti penniäkään. No, ootko mukana? Sää voit urheilijana tehdä kunto-ohjelman ja ruokasydeemin. Sitten olisi koko paketti kasassa. Hä? - Ei huono idea. Tarvitsee vaan olla kaikki luvat kunnossa. Toiminimellä tai ky:llä alkuun, oy on turhan työläs pienemmässä liiketoiminnassa. Eikä tarvittaisi isoja alkuinvestointeja. Ja nämä hoitotilathan kannattaisi vuokrata itse itselleen. Ja toki luvat niihinkin kuntoon. - Hoitotilat? Voi jumalauta! Ei sillä, on täällä ollut hyviä hoitojakin joskus, niin kun muusikoilla aina. Mutta en mää nyt tosissani ole firmaa sun kanssa pystyyn laittamassa, ventovieraan miehen. Vaikket homo olekaan ja tiesit Sorsakosken Topin oikean nimen. Mutta joo. Mun täytyy mennä soittaa pari puhelua sisälle. Sinäkö et sitten juonutkaan tuota kahvia, vaikka varta vasten sulle keitin? - Ei kun kyllä minä sen juon, en vaan huomannut ja se oli alkuun aika lämmintä. - No et helvetissä ala kylmää kahvia juomaan. Anna se kuppi tänne niin lähdetään. Puhelimeen on soitettu kolmasti ja jätetty ääniviesti. Sävystä päätellen vaimo ei ilahdu juoksuharjoituksen muuttumisesta joko suunniteltua matkaltaan lyhemmäksi tai suunnitellun mittaiseksi, mutta huomattavasti kovatempoisemmaksi. Päätän olla vastaamatta viestiin. Ehkä kuumentuneet tunteet jäähtyvät ja unohtuvat, kuten kahvi. Vaikkei viimeisin juomatta jäänyt taida unohtua.